

Početi moraš, kar imaš rad,
kar te osrečuje.

Moj sin pravi: Če si srečna,
ko nabiraš jagode, jih nabiraj.

Nikogar ne poslušaj.
Če te to osrečuje, pojdi nabirat.

Tudi tu so.

Danes je zelo lep dan.
-Tu niti pol kile ne moreš nabrati.

Bomo videli.
-Kaj pa ti veš! Jaz sem odraščal tu.

Prav, prav,
tu si odrasel.

Tu ni nič jagod.
Pridi sem.

Kje je gostilna?
-Tam!

Pokaži mi, kje so ženske
in gostilne, pa bom prvi tam.

Jaz še nisem bila tam.

Skupaj se ne bi zmenila,
kdo bi plačal.

Saj ne prejemanj plače.
-Kdo pa jo?

Ti.
-Daj nehaj, no.

Prav.

Počakaj ...
-Proč!

Kaj sem naredila?

Nič slabega nisem naredila.
Utrujena sem, Mile.

Beži, muca, beži.
Da ne bova obe tepeni.

Sestrična mi je rekla:

Najprej moraš imeti doma vse
urejeno, potem pa greš lahko ven.

Doma mora biti vse okej,
tudi vzdušje,

in potem greš lahko ven.

To pomaga,
da pozabiš na probleme.

Odvisno od človeka.

Pridi, brezplačno je.
Ja, razstava je ...

Zmenjeno.

Zdravo.
-Kako gre?

Če bo film zanič,
bova šla v mestni muzej.

Tam ni nič.
-Si že bil tam?

Ja. Je Gjoko zunaj?
-Prihaja, kmalu bi moral priti.

Je bil Ile tam?
-Kje?

V parku.
-Ja.

Nekdo mu je povedal.
-Gjoko.

Kaj je to? -Če bi mi prej povedal,
ne bi ostala v vasi.

A zdaj je vseeno.

O tem sem brala.

Skopje na poti, da postane
evropska kulturna prestolnica.

<Več kot polovica migrantov,
ki pridejo v Španijo,>

<prispe tja prek Melille.>
<Ker nimajo denarja,>

<morajo preskakovati ograje ...>

<Edina možnost je,
da preskočijo ograjo>

<ali se usedejo v napihljiv čoln.>
<To je brezplačno.>

Živjo.
Ravnokar odhajam ven.

Nočem več gledati
takih pretresljivih filmov,

ker tistim ljudem
ne morem pomagati ...

Raje gledam lepe filme.
Že tako nimam lepega življenja.

Kje si zdaj?

Si šel zjutraj v klub novinarjev?
-Ne.

Tudi tisti niso šli,
drugače bi se pohvalili.

Mira sem prej klical.
Ti si prišla pa prepozno.

Misliš na to, ko si rekel Miru,
naj ti sporoči? -Ja.

Če me ne obvestiš,
tudi jaz tebe ne bom.

Kaj ponujate? -Brezplačne telefonske
številke z dobroimetjem ...

Prosim, ja.
Prebrala bova. Hvala.

Sunčici je mama rekla, naj ne čepi
doma, da ne bo depresivna.

In naj hodi na kulturne dogodke,
predstavitve, razstave ...

Poslušala jo je in začela hoditi
na te dogodke.

In dobro ji gre.
Hodi ven, sprošča se ...

Če Sunčica izve za dogodek,
nam sporoči. Velika družba smo.

Mi trije, Miro, Janko in Ile,
nas je že šest.

Mitko je sedmi ...

Kakšnih 12 nas je.

Tudi Cveta hodi.
-Ana, Cveta ...

Snežana ...
Saj pravim, kakšnih 12.

Hodiš po razstavah
in srečaš koga znanega,

pa stopiš zraven in vprašaš,
kako so mu vseč slike, in podobno.

Preprosto je, enkrat poklepetaš,
pa te naslednjič opazijo.

Na naslednji razstavi
se spet srečaš in pozdraviš,

pa se razvije prijateljstvo.

Pomembno je druženje,
ne zastonj pijača.

Na nekaterih predstavitvah
pa ti podarijo celo knjigo.

In tako smo si doma
ustvarili majhne knjižnice.

Hodeč po teh predstavitev
sem nabral 3500 knjig.

Sunčico sem spoznal
pred več kot 20 leti.

V KIC-u. -To je Skopski
kulturni in informativni center.

Je bilo na razstavi?
-Ja.

Ti dogodki me izpolnjujejo.
Naš šport ni kakovosten,

izključno kultura je tista,
ki me hrani in poživlja.

Vprašala je,
ali imam akreditacijo.

Rekla sem, da je nimam,
a bi rada poslušala.

Pravi, da ne morem,
ker je samo za povabljenca.

Rekel je, naj pustim kozarec,
kot da nismo dovolj dobri za to.

Idioti, brez izobrazbe!
Silaki z malimi možgani.

Nisem imela občutka, da čas teče.
Mama je bila še živa,

imela je 400 evrov pokojnine.

Preživljali smo se
z njeno pokojnino.

In vse prihranke smo porabili.

Pa še ni bilo dovolj,
ker takrat nisem delala.

Bolj bi se morala potruditi,
da bi našla službo.

S srednješolsko izobrazbo
bi imela več možnosti.

Izgubila sem delovne navade,
potem sem se zanemarila.

Ko sem delala,
sem se drugače počutila.

Možgani bolje delujejo,
lepše se urejaš ...

V službo ne smeš neurejen.

Nekateri ljudje, ki hodijo v službo,
gredo vsak teden k frizerju.

Moj oče je govoril, da imajo
še prodajalke urejene frizure.

Ne smemo jih podcenjevati.
Imele bodo pokojnino. Kaj pa jaz?

Miroslav, kje strežejo pijačo?

Jo prinesejo?

Tule so.
-Kako ste prišli noter?

No, tu smo.
Po pijačo grem.

Kozarec vina.
Da nazdravim ...

Poslušaj me.
-Počasi, strgal mi boš obleko.

Dobro, zmenjeno.
-Da te ne vidim pri mizi.

Prav, razumela sem.

Tisti plešasti tip mi je rekel,
naj pazimo, kaj počnemo,

in naj ne jemo preveč.
-Ja, kot da smo pri njem doma.

Hotela sem mu reči,
da nisem prišla k njemu na obisk

in naj bo kulturnen.

Nehaj brkljati po hrani.
-Slabo vidim.

Ne deri se.

Oprostite, je to samo
makrobiotična hrana? -Ne, vse je.

Ampak mesa ne vidim.
Samo malce bi ga vzela.

Nazaj! V torbo si dala hrano.
-Ni res.

Videla pa sem žensko,
ki je dala hrano v torbo.

Ni res, ne govori tega.

Da hrana ostane njim.

Ne vem, zakaj je tako,
to hrano bodo vrgli proč.

Tam je,
da si ljudje postrežejo z njo.

Ni prav,
da se tako vede in žali.

Ne vem, s čim sem ga izzvala,
zelo kulturna sem bila.

Če bi moj sin izvedel,
da mi je opsoval mater,

bi slabo končal.

Moja mama je bila
profesorica na fakulteti,

ta pa je končal gostinsko šolo,

kaj drugega bi pa lahko?

Mogoče gimnazijo.
Kaj dela tu? Toči pijačo.

Kakšna nesramnost.

Kakšno izobrazbo pa ima,
da me bo metal ven?

Jaz se bolj spoznam
na umetnost od njega.

Opravljala sem izpit
iz likovne umetnosti.

Samo žensko si upa napasti.

Skopje je polno malomeščanov,
na vasi pa so kmetavzarji.

Človek temu ne more ubežati.

Poznajo me, sama sem kriva.
Ne bi smela hoditi na vse dogodke.

Prej tega nisem toliko občutila.

Zdaj pa sem dobila občutek,
da ne sodim tja.

Bolj tja sedi, ne preblizu mene.
-A tu ni sence. Prav ...

Čigava kava je to?
-Moja.

Si slišal za tisto operacijo?
-Ja, mater!

Iz moškega so naredili žensko,
iz ženske moškega.

Prva operacija je bila uspešna.

Moški ima lahko
enake užitke kot ženska.

Bolj je podoben ženski.
-Ni se dobro počutil,

bil je ujet v svojem telesu.

Kaj pa je to, mater ...

-Napaka narave.

Kako bi bilo to videti?

Če pa je bil tako nesrečen ...

-Kaj nesrečen?

To ni ženska!

Ženska mora biti naravna.

-S kladivom po glavi!

Ali je srečen ali ne ...

Bodi, kakršnega te je rodila mati.

-Kakršnega te je ustvarila narava.

Vsi so različni.

Tudi različnih barv so.

Najbrž zato,

ker smo ljudje različni.

Naslov je <Gates>.

Ker ti obraz odpira vrata ...

Nocoj je tako tiho

in mirno v moji sobi.

Počutim se tako zaljubljeno,

kot da je prvič.

V sebi čutim veselo pesem,

vse je tako milo in ljubko.

Čutim močan nagon

po življenju, po obstoju!

Razneženost ...

Razstava je bila neverjetna.

S konji, kot pri Rembrandtu!

V temnih barvah ... Rekla je,

da je vanje vlila svojo dušo.

Zelo lepa dela.

To sem doživela.

Tak konj je tekel proti nam,
na avtocesti.

Štirje smo bili,
jaz, oče, mama in stric.

Stric je samo rekel: Pripnite se!
Če se zaletimo, bo konec z nami.

In v zadnjem trenutku,
ko smo se prekrižali in molili,

je konj spremenil smer.
Ko smo varno prispeli,

je babica prižgala kadilo, šla
v cerkev in rekla: Bog te je čuval.

Ne spoznam se preveč na umetnost,
ekonomistka sem.

A ta mi je zelo všeč.

Zelo lepa slika.

V teh umetniških delih
je življenje prikazano, kakršno je.

Verjamem, da bo v vas
vzbudilo željo po spoznavanju

in poglobljanju
v ta izrazna sredstva ...

V galeriji smo. Spodaj.

Ne slišim te.

Življenje dojema kot igro.

Živi in igra ga kot igro.

Vsak trenutek se sprašuje,

kaj čuti na zavedni

in nezavedni ravni ...

KONZUMIRANJE SODOBNOSTI